

Arrest

nr. 292 837 van 11 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X op 6 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SOMERS, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 maart 2023 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat bij arrest nr. 292 836 van 11 augustus 2023 werd verworpen.

1.2. Op 8 maart 2023 werd aan verzoeker een inreisverbod voor acht jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"Aan de Heer:
Naam : V.*

voornaam : E.

[...]

nationaliteit : Italië

ALIAS: H.D. [...], onderdaan van Servië, V.E. [...] onderdaan van Italië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.03.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier: gebruikmaking feiten waarvoor hij op 19.04.2021 door de Correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt verdovende middelen/psychotropen: vervaardiging zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals), verdovende middelen/psychotropen: verkoop/het te koop stellen: aflevering zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals) feiten waarvoor hij op 20.05.2022 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld word tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar.

Ut het vonnis d.d. 22.05.2022 blijkt dat de politie bij het betreden van een pand een cannabisplantage aantrof. Tijdens de huiszoeking trof de politie ook een wit poeder aan dat methamfetamine is, alsook 11 gram cannabis en 1775€ cash geld.

Achteraan het pand, in het magazijn zijn twee teeltruimtes ingericht. In totaal staan er 777 kweekpotten. Er heeft zich reeds één oogst plaatsgevonden waarvan de opbrengst ongeveer 20.735,5grm cannabis, ter waarde van 82.941,60Euro bedraagt. Uit het sporenonderzoek blijkt dat betrokkene deelnam aan deze activiteiten, er werden vingersporen van hem aangetroffen op de gripzakken en zwarte zakken uit het magazijn, ook DNA-analyse van de aangetroffen DNA-sporen levert een positieve match op met betrokkene.

Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijk geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang worden gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel, waardoor de openbare veiligheid in het gedrang komt.

De maatschappelijke impact van druggelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalla t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis).

In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd op 02.02.2023 gehoord door een terugkeerbegeleider van de DVZ. Hij verklaart sinds 2013 (10 jaar) in België te zijn. Dat hij vanuit Italië met zijn Italiaanse identiteitskaart naar België reisde, deze bevindt zich nu bij de politie.

Betrokkene verklaart dat hij in België een vriendin heeft, D.Sen een minderjarig kind, V.S. (°xx.xx.2021) beiden zijn woonachtig in Antwerpen en hebben verblijfsrecht in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de gevangenis bezoek ontvangen heeft van zijn dochter en zijn partner.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijken geen concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin kan er uit het administratief dossier afgeleid worden dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt.

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van Internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 EVRM. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn dochter en vriendin die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en

uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Albanië of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Verder verklaart hij dat zijn broer, V.R. in België verblijft maar dat hij niet weet waar hij woont, hij is niet gekend bij onze diensten.

Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 13.12.1999 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 09.08.2000 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26bis). Betrokkene diende op 27.01.2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in als Europese loontrekkende (bijlage 19). Op 19.01.2016 diende hij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in als Europese werkzoekende (bijlage 19). Hij verklaarde op 14.04.2016 afstand te nemen van de procedure Europese onderdaan werkzoekende en diende op dezelfde dag een aanvraag in als Europese onderdaan loontrekkende. Op 11.05.2016 word hem een E kaart afgeleverd. Op 27.07.2020 lieten de Italiaanse autoriteiten weten dat betrokkene nooit in het bezit is geweest van de Italiaanse nationaliteit. Betrokkene kreeg op frauduleuze manier een verblijfskaart in België toegekend. Hij heeft intussen zijn verblijfsrecht verloren.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. In een eerste middelonderdeel betoogt hij dienaangaande het volgende:

"Eerste onderdeel, gelet op de motivering en de termijn van acht jaar,

Artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De bestreden beslissing verwijst naar het feit dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker tegen de bijlage 13septies tevens beroep heeft aangetekend.

In de bijlage 13septies wordt gesteld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheden, en in het Rijk reeds een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

Een inreisverbod van acht jaar wordt gegeven, omdat de onderdaan van een derde land, quod non, een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van verblijfswet, dient de duur van het inreisverbod nochtans te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

De individuele beoordeling vond onzorgvuldig plaats. Daarenboven is de motivering van de bestreden beslissing pertinent onjuist, zoals hieronder wordt aangetoond.

a) Niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven

Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker niet getwijfeld zou hebben om op illegale wijze in België te verblijven.

Nochtans had verzoeker hier een E-kaart sedert 2016. D.d. 22.01.20 werd een bijlage 37 opgestuurd, aangezien verzoeker ambtelijk geschrapt zou zijn, maar d.d. 06.03.20 verkreeg hij een nieuwe E-kaart (stuk 2).

Verwerende partij stelt dat de Italiaanse autoriteiten lieten weten dat betrokkene nooit in het bezit is geweest van de Italiaanse nationaliteit, en aldus op frauduleuze wijze in België een verblijfskaart kreeg toegekend, en intussen zijn verblijfsrecht heeft verloren.

Verzoeker betwist deze zienswijze. Hij heeft een E-kaart dewelke geldig is tot en met 06.03.25. Hij werd nooit ingelicht dat deze verblijfskaart niet meer geldig zou zijn. Ook in het administratief dossier dat werd opgevraagd bij de Dienst Openbaarheid van Bestuur zit hierover geen informatie.

Verzoeker kan aldus gevolg worden dat hij in de veronderstelling is en was dat hij over een geldig Belgisch verblijfsrecht beschikte.

Daarenboven stelt verzoeker dat het incorrect is dat hij de Italiaanse nationaliteit niet zou bezitten. Immers, hij heeft deze nationaliteit al jarenlang. Zijn huidige Italiaanse identiteitskaart, dewelke werd afgeleverd d.d. 17.01.23 wordt gevoegd (stuk 5).

Tevens wordt een attest d.d. 28.02.23 van de gemeentelijke instanties gevoegd, waaruit blijkt dat hij sedert 12.03.11 een Italiaans staatsburger is (stuk 6). Zijn Italiaanse nationaliteit staat onomwonden vast.

De bestreden beslissing stelt dat de Italiaanse autoriteiten d.d. 27.07.20 zouden hebben laten weten dat verzoeker nooit in het bezit is geweest van de Italiaanse nationaliteit.

Verzoeker treft hier geen stukken van in het administratief dossier.

In het administratief dossier worden enkel schrijvens (april 2020) teruggevonden tussen bepaalde Belgische diensten, waarbij men nazicht wenst te doen over de authenticiteit van een bepaald Italiaans verblijfsdocument (stuk 7). Als antwoord werd gesteld dat er geen onregelmatigheden waren.

D.d. 09.02.23 werd overigens nog gesteld dat er geen dubbel dossier werd gevonden en Eurodac negatief is (stuk 9).

Verwerende partij slaat hieromtrent dus volledig de bal mis. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker de Italiaanse nationaliteit niet (meer) heeft.

Alleen al omwille van dergelijke onzorgvuldigheden dient de beslissing vernietigd te worden.

[...]"

2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij daarop als volgt:

"Daar waar verzoekende partij aanvoert dat het niet duidelijk zou zijn op welke grond de gemachtigde van de Staatssecretaris specifiek een duurtijd van 8 jaar heeft opgelegd, laat verweerder gelden dat deze kritiek elke grondslag mist.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de duur van het opgelegde inreisverbod heeft gemotiveerd, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt. Zulks kan niet dienstig betwist worden.

Er werd om de volgende redenen gekozen voor een duurtijd van 8 jaar:

- verzoekende partij heeft op 19.04.2021 een definitieve veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf met uitstel wegens valsheid in geschrifte;*
- verzoeker werd op 20.05.2022 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving;*
- Deze feiten zijn ernstig en betreffen een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen;*
- Bij de feiten werd niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang wordt gebracht;*
- betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven;*
- het belang van de immigratiecontrole;*
- ...*

Op grond van bovenvermelde motieven kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat er uit de bestreden beslissing niet zou blijken waarom er aan verzoekende partij een inreisverbod voor 8 jaar werd betekend.

De verzoekende partij voert weliswaar aan dat hij over een E-kaart beschikt die geldig is tot 06.03.2025 en dat hij er geen kennis van heeft dat deze E-kaart niet meer geldig zou zijn.

Verweerder laat gelden dat uit info uit het Rijksregister (stuk 1) blijkt dat verzoeker op 10.09.2021 van ambtswege werd afgevoerd en dat op diezelfde dag het verblijfsrecht gesupprimeerd werd.

Waar verzoeker verwijst naar zijn Italiaanse nationaliteit, laat verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier genoegzaam blijkt dat navraag werd gedaan bij de Italiaanse autoriteiten en dat zij aangaven dat verzoeker nooit in het bezit is geweest van de Italiaanse nationaliteit. Aldus blijkt dat verzoeker zijn verblijfskaart in België toegekend kreeg op frauduleuze wijze.

In zoverre verzoeker zijn kritiek gericht is tegen de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht werd gesupprimeerd, laat verweerder gelden dat dit niet de huidige bestreden beslissing is.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.).

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft wel degelijk overwogen dat een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is, na afweging van alle in het geding zijnde elementen."

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen

komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

De bestreden beslissing legt aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van 8 jaar op overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

[...]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker de openbare orde zeer ernstig heeft verstoord waardoor zij overeenkomstig voornoemde bepaling een inreisverbod voor meer dan 5 jaar kon opleggen. Zij heeft geopteerd voor een inreisverbod van 8 jaar.

De verwerende partij motiveert de keuze voor deze duur onder meer met de vaststelling dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij verduidelijkt dit als volgt in de bestreden beslissing:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 13.12.1999 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 09.08.2000 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26bis). Betrokkene diende op 27.01.2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in als Europese loontrekkende (bijlage 19). Op 19.01.2016 diende hij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in als Europese werkzoekende (bijlage 19). Hij verklaarde op 14.04.2016 afstand te nemen van de procedure Europese onderdaan werkzoekende en diende op dezelfde dag een aanvraag in als Europese onderdaan loontrekkende. Op 11.05.2016 word hem een E kaart afgeleverd. Op 27.07.2020 lieten de Italiaanse autoriteiten weten dat betrokkene nooit in het bezit is geweest van de Italiaanse nationaliteit. Betrokkene kreeg op frauduleuze manier een verblijfskaart in België toegekend. Hij heeft intussen zijn verblijfsrecht verloren.”

Verzoeker betoogt dat deze motivering pertinent onjuist is. Enerzijds stelt hij dat hij een E-kaart heeft dewelke geldig is tot en met 6 maart 2025 en dat hij nooit werd ingelicht dat deze verblijfskaart niet meer geldig zou zijn. Hij stelt vast dat in het administratief dossier daarover geen informatie zit. Anderzijds betwist hij dat hij de Italiaanse nationaliteit niet heeft. Hij stelt dat hij deze al jarenlang heeft en dat deze onomwonden vaststaat. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift twee stukken toe, namelijk een Italiaanse identiteitskaart, afgeleverd op 17 januari 2023, en een attest van 28 februari 2023 van de gemeentelijke instanties van Castel Del Piano, waaruit zou blijken dat hij sedert 12 maart 2011 een Italiaans staatsburger is. Hij stelt eveneens dat nergens uit het dossier blijkt dat hij de Italiaanse nationaliteit niet (meer) heeft.

Het verblijfsrecht van verzoeker zou volgens de verwerende partij beëindigd zijn omdat verzoeker op frauduleuze manier een verblijfskaart toegekend kreeg in België, met name op basis van zijn Italiaanse nationaliteit waarover hij, volgens informatie die de verwerende partij van de Italiaanse autoriteiten zou hebben ontvangen op 27 juli 2020, nooit had beschikt.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen beslissing bevat waaruit kan worden afgeleid dat verzoekers verblijfsrecht zou zijn beëindigd omdat hij zichzelf frauduleus had bediend van de Italiaanse nationaliteit. Wel bevindt zich een interne nota in het dossier van 9 juli 2020 die werd aangevuld op 13 augustus 2020 en waarin wordt verwezen naar het bericht van de Italiaanse autoriteiten: *“Brief van de Italiaanse politie (ref: Prot. MI-123-U-B-2-3-IC-2020-1452-mc , datum 27.07.2020) aan de Belgische Ambassade in Rome waarin staat dat de betrokkene gekend is in de Italiaanse Politiedatabanken als Albanese onderdaan (dus geen Italiaanse nationaliteit).”* Het bericht zelf van 27 juli 2020 van de Italiaanse autoriteiten waaruit zou blijken dat verzoeker nooit de Italiaanse nationaliteit heeft gehad, ligt echter niet voor. De loutere vermelding in een interne nota, zonder het voorleggen van de effectieve brief waarop ze is gebaseerd, volstaat in casu niet om met zekerheid vast te stellen dat verzoeker de Italiaanse nationaliteit niet heeft, zeker nu verzoeker thans zelf recentere stukken bijbrengt die zijn Italiaanse nationaliteit mogelijk zouden kunnen aantonen. De verwerende partij kan aldus niet worden gevolgd waar zij in haar nota betoogt dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier genoegzaam blijkt dat navraag

werd gedaan bij de Italiaanse autoriteiten en dat zij aangaven dat verzoeker nooit in het bezit is geweest van de Italiaanse nationaliteit. Overigens moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing bij de identificatie van de bestemming vermeldt: “*nationaliteit : Italië*”.

Gelet op de onvolledigheid van het administratief dossier kan de Raad niet met zekerheid vaststellen dat verzoeker niet of nooit in het bezit was van de Italiaanse nationaliteit en bijgevolg evenmin dat op grond van het ontbreken van die nationaliteit hij zijn Europese verblijfskaart frauduleus heeft verkregen en niet zou hebben gearzeld om op illegale wijze in België te verblijven. Dit is problematisch aangezien de keuze voor de duur van 8 jaar inreisverbod mede wordt gestoeld op de voormelde vaststellingen enerzijds, maar meer nog, aangezien artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, bepaling op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, enkel van toepassing is op derdelanders en niet op onderdanen van EU-lidstaten, zoals Italië.

De verwerende partij heeft door het neerleggen van een onvolledig administratief dossier de wettigheidscontrole op de bestreden beslissing onmogelijk gemaakt (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867). De Raad kan immers niet nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De nietigverklaring ervan dringt zich dan ook op. De argumenten van de verwerende partij in haar nota doen daaraan geen afbreuk.

2.4. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2023 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS